

Sygn. akt IV CSK 506/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z wniosku H. P.
przy uczestnictwie H. P. (s. H.), G. P., P. P., małoletniej L. P., E.
Spółki Akcyjnej z siedzibą w G. i P. Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania E.
Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 18 maja 2017 r., sygn. akt IX Ca (...),

**1) odrzuca skargę kasacyjną w zakresie kwestionującym
orzeczenie objęte punktem II zaskarżonego postanowienia,
dotyczącym oddalenia apelacji wnioskodawcy i uczestników H.
P. oraz P. P.;**

**2) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w
pozostalej części.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2016 r., ustanowił na rzecz uczestniczki E. S.A. w G. opisaną służebność przesyłu na oznaczonej nieruchomości stanowiącej własność wnioskodawcy i uczestników H. P. (syna), G. P., P. P. i L. P., zasądził tytułem wynagrodzenia kwotę 33 467,50 zł na rzecz

wnioskodawcy, a na rzecz wymienionych uczestników kwoty po 5 020,12 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13 września 2016 r., oddalił żądanie ustanowienia służebności przesyłu w pozostałej części i orzekł o kosztach postępowania.

Po rozpoznaniu apelacji wnioskodawcy oraz uczestników H. P. i E. S.A. w G. Sąd Okręgowy w G. zaskarżonym postanowieniem zmienił postanowienie Sądu pierwszej instancji w punkcie II przez określenie płatności odsetek od zasądzonych kwot od dnia 1 czerwca 2017 r., oddalił apelację uczestniczki oraz w pozostałej części apelację wnioskodawcy i uczestników.

Uczestniczka E. S.A. w G. powołała w skardze kasacyjnej obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Na oczywistą zasadność tej skargi wskazuje, w ocenie skarżącej, oczywiste naruszenie art. 7 k.c. przez niedokonanie oceny istnienia dobrej wiary poprzednika prawnego uczestniczki w chwili posadowienia urządzeń energetycznych średniego napięcia, a przyjęcie, iż nie było dobrej wiary w tym czasie, pozostaje w sprzeczności z treścią art. 4 w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna uczestniczki skierowana w stosunku do orzeczenia objętego punktem II w zakresie dotyczącym oddalenia apelacji wnioskodawcy oraz uczestników H. P. i P. P. była niedopuszczalna, z uwagi na niewykazanie przez nią interesu prawnego w zaskarżeniu postanowienia Sądu Okręgowego w O. Na obowiązek wykazania pokrzywdzenia skarżącego kwestionowanym orzeczeniem wskazuje wiążąco uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13 (OSNC 2014, nr 11, poz. 108).

Rozpoznanie skargi kasacyjnej będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie,

czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, które miały wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wniosek skarżącej. Problematyka domniemania dobrej wiary, przewidziana w art. 7 k.c. była przedmiotem licznych wypowiedzi w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wbrew stanowisku skarżącej, przepis ten nie zwalnia powołującego się na domniemanie od obowiązku wykazania jego podstaw w postaci okoliczności wskazujących na określone zachowanie, pozwalające na taką jego ocenę. Nie ma podstaw do przyjęcia, że wejście na cudzą nieruchomość w celu posadowienia urządzeń przesyłowych w oparciu o postanowienia ustawy o powszechnej elektryfikacji było równoznaczne z uprawnieniem do korzystania z tej nieruchomości bez zgody właściciela, czy ustawowego umocowania. Twierdzenie o rażącym naruszeniu wskazanych przepisów nie zostało wykazane. Argumenty wniosku i jego uzasadnienia na tle dopuszczalnych podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego postanowienia nie stanowią racji dla oceny, iż jest ono konsekwencją jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa, jak też, że zachodzi konieczność rozpoznania skargi kasacyjnej.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aj

r.g.